

обадѣ на царь-атѣ българскы, и на боляры-
тѣ му и на сичкы-атѣ народѣ, че иде той съ
воискѣ да ся бинѣ съ васѣ, та да ся готвите да
стоите на срѣщѣ му.

Охъ тежко ни и горко ни

Нѣма вече царя Петра

Нѣма хора въ царство-то му

— Има ли още нѣщо да кажешъ отъ свой-
атѣ князь рускы? попыта комисъ, оплашенъ и
блѣдень.

— Нѣма по-вече нищо! отговори пратенъ-
атѣ.

— Кога н така, то кажи на князя си, рече
комисъ, че прѣди дваисятъ години, юнаци
Българе съ прѣтовы испѣдихѣ отъ земѣ-тѣ
си насилници Руси и Печенѣгы, това ще сто-
рѣтъ и сега.

— Ой, драго! извъка народ-атѣ, съ прѣ-
товы ще гы испѣдимъ.

Лице-то комисово ся измѣсни.

— Дарѣте и гостѣте пратеник-атѣ, нека си
иде сътъ, рече комисъ.

— Отъ господарскѣ платѣ сичко имамъ
доста, не съмъ скуденъ отъ нищо, сътъ съмъ
и отъ свой-атѣ хлѣбъ, чуждѣ не ми трѣбова, а